LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU
Lahti University of Applied Sciences

Tuusulan pappilan piha nuorisokäyttöön

LAHDEN
AMMATTIKORKEAKOULU
Tekniikan ala
Ympäristöteknologia
Miljöösuunnittelu
Opinnäytetyö
Valmistumisaika
Miia Pulkkinen

Lahden ammattikorkeakoulu
Ympäristöteknologian koulutusohjelma

PULKKINEN, MIIA: Tuusulan pappilan piha nuorisokäyttöön

Miljöösuunnittelun opinnäytetyö, 48 sivua, 3 liitesivua

Kevät 2015

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyön tavoitteena oli luoda pihasuunnitelma Tuusulan pappilan pihaan. Työn taustalla oli toimistojen muuttaminen muihin tiloihin ja pappilan ottaminen nuorisokäyttöön. Toimeksiantajana työlle oli Tuusulan seurakunta. Lähtökohtina olivat nuorten toiveet sekä pappiloiden historian kunnioittaminen.

Teoriaosuudessa käsitellään nuorisotyötä ja sen historiaa sekä nuorten suhtautumista seurakuntaan. Lisäksi tutustutaan pappiloiden historiaan ja niiden kehityksen eri vaiheisiin. Työssä esitellään perinteisiä kasvilajeja sekä tutkitaan pappiloiden vaikutusta maatalouteen.

Teoriaosuudessa käsitellään myös Suomen puutarhataiteen vaiheita ja kehitystä. Tekstissä kerrotaan erilaisista tyyleistä eri aikakausilla ja havainnollistetaan joitakin tyylejä kuvilla.

Opinnäytetyössä käytetty menetelmä oli seurakuntanuorille tehty kysely, joka on liitteenä. Alueesta tehtiin myös inventointi, jonka tuloksia tarkastellaan tekstissä. Inventoinnissa käsitellään pappilan rakennusten eri käyttötarkoitukset ja tutkitaan pihan kasvillisuutta. Suunnitelma esitellään myös vaihe vaiheelta: uusi kasvillisuus, pihan uudet elementit sekä raivausta ja siistimistä kaipaavat asiat. Valokuvat uusista kasveista havainnollistavat suunnitelman sisältöä.

Asiasanat: pihasuunnittelu, pappila, Tuusula, nuorisotyö, pappilakulttuuri, puutarhataide

Lahti University of Applied Sciences
Degree Programme environmental technology

PULKKINEN, MIIA:

New use for the the parsonage yard in Tuusula

Bachelor's Thesis in environmental planning, 48 pages, 3 pages of appendices

Spring 2015

ABSTRACT

The obective of this thesis was to create a general plan for the parsonage of Tuusula. The offices in the parsonage are going to move to a different location. Therefor the parsonage will have a different use in the future. It will become a place for the young. The commisioner of this thesis was the parish of Tuusula who wanted to find out what the young wanted from the plan. The history of the parsonages needed to be respected too.

The theoretical part of this thesis presents youth work and its history in Finland and in Tuusula. The culture of parsonages, and how they have been evolved are also an important part of this thesis. In addition, the vegetation of parsonages and their influence on agriculture are also presented.

The phases and the development of the garden art in Finland are presented in the thesis. Different styles in various times are introduced in the text and a few styles are illustrated.

The study was conducted using a questionary for the young. The practical part of this thesis is about the inventory, and the final plan of the garden. The inventory presents the buildings and the vegetation in the parsonage. The plan contains new vegetation, new elements for the garden, and the instructions for the rebuilding of the garden. Photos of the new vegetation illustrate the plan.

Key words: general plan, garden planning, parsonage, youth work, Tuusula

SISÄLLYS

1 JOHDANTO 6

2 TUUSULAN SEURAKUNTA 8

2.1 Tuusulan seurakunta 8

2.2 Pappila 9

3 KIRKON NUORISOTYÖ 11

3.1 Kirkon nuorisotyö 11

3.2 Nuorisotyön historia 12

3.3 Nuoret ja seurakunta 14

3.4 Nuorisotilat 15

4 PAPPILAN PIHALLA 17

4.1 Pappiloiden historia 17

4.2 Puutarhataide Suomessa 18

4.2.1 Pappilan puutarha 20

4.2.2 Pappilan perinteiset kasvilajit 26

5 TUUSULAN PAPPILAN PIHA 28

5.1 Nuorten toiveet ja tarpeet 28

5.2 Inventointi 28

5.2.1 Rakennukset 28

5.2.2 Kasvillisuus 33

5.2.3 Valaistus 33

6 PIHASUUNNITTELU 34

6.1 Lähtökohdat ja tavoitteet 34

6.2 Suunnitelman esittely 35

6.2.1 Raivaus-, purku- ja siivoustyöt 36

6.2.2 Kasvillisuus 36

6.2.3 Syreenimaja 40

6.2.4 Kalusteet 41

6.2.5 Terassi 42

6.2.6 Nuotiopaikka 42

6.2.7 Valaistus 43

7 YHTEENVETO 44

LÄHTEET 45

LIITTEET 49

1 JOHDANTO

Sain toimeksiannon Tuusulan pappilan pihasuunnitelman teosta, kun kesätyöni Tuusulan seurakunnassa poiki myös opinnäytetyön aiheen. Tuusulan pappila on tarkoitus muuttaa nuorten käyttöön, kun toimistot siirretään uusiin tiloihin. Näin ollen myös piha kaipaa uutta ilmettä.

Opinnäytetyössäni tutkin kirkon nuorisotyötä ja sen historiaa. Tutustun myös nuorten ja seurakunnan väliseen suhteeseen. Nuorisotyöllä on pitkät juuret, se alkoi kehittyä jo 1800-luvun lopussa, kun ensimmäiset nuorisojärjestöt perustettiin (Paananen & Tuominen 2005, 296). Nuorisotyö kehittyi pikkuhiljaa, mutta 1930-luvulla se alkoi vakiinnuttaa paikkaansa seurakunnissa (Paananen & Tuominen 2005, 298–299). Ensimmäinen rippikoululeiri Suomessa järjestettiin vuonna 1947 (Paananen & Tuominen 2005, 300, 302). Nuoriso-ohjaajien koulutus aloitettiin Järvenpään seurakuntaopistossa ja Läkkullassa vuonna 1949 (Paananen & Tuominen 2005, 302).

Tutustun pappilakulttuurin historiaan ja puutarhan syntyyn. Otan selvää pappiloissa perinteisesti käytössä olleista kasvilajeista ja käytän niitä myös omassa suunnitelmassani. Vaikka pappila tuleekin nuorisokäyttöön, on mielestäni tärkeää ottaa huomioon myös sen historia ja kunnioittaa sitä. Todella monen pappilan kohtalo on ollut purkaminen tai tavalliseksi vuokra-asunnoksi muuttaminen. Tuusulan pappila kuitenkin on vielä seurakunnan omistuksessa.

Suomen puutarhataiteen historian vaiheet ovat tärkeä osa opinnäytetyön teoriaa, sillä pappiloiden puutarhat kuuluvat myös niihin. Muita tärkeitä vaiheita ovat kartanopuutarhojen syntyminen sekä erilaiset tyylit, kuten ranskalainen ja englantilainen. Esittelen tärkeän puutarhataiteeseen ja pappiloihin liittyvän henkilön Pietari Kalmin ja kerron, kuinka hän on vaikuttanut omalta osaltaan puutarhojen kehitykseen. Kerron myös esimerkkikohteena Maarian pappilasta, jossa Kalm toimi kirkkoherrana (Ruoff 2001, 77).

Lopputuotoksena teen pihasuunnitelman, jonka uudet elementit esittelen. Suunnitelmasta löytyy uutta kasvillisuutta, nuotiopaikka ja pappilan taakse tuleva terassi. Pihasuunnitelma ja kustannusarvio löytyvät liitteistä. Liitteistä löytyy

myös nuorille tekemäni kysely heidän toiveistaan pappilan pihan suhteen.

2 TUUSULAN SEURAKUNTA

2.1 Tuusulan seurakunta

Ennen Tuusulan seurakunnan perustamista eli 1600-luvun alkupuolelle asti useimmat Tuusulan kylät kuuluivat Sipoon seurakuntaan. Tuusulassa asui silloin noin 600 henkeä. Matka Sipoon kirkkoon oli pitkä, noin 15 kilometriä. Tuusulalaiset eivät olleet tyytyväisiä Sipoossa pidettyihin jumalanpalveluksiin, joten kyläläiset rakensivat oman kirkon vuonna 1643. Lupaa kirkon rakentamiseen ei ollut ja siitä syntyikin paljon kiistoja. Tuusulaan perustettiin oma kappeliseurakunta 22.7.1643. Päivämäärää pidetään Tuusulan syntymäpäivänä. Lopulta vuonna 1654 Tuusula sai oman kirkkoherran ja itsenäisen seurakunnan aseman. (Tuusulan seurakunta 2015a; Tuusula 2015b.)

Tuusula on ennen ollut niin sanottu Suur-Tuusula. Siihen kuuluivat Korso, Kerava ja Järvenpää. Tuusulan kehitykseen vaikutti kappeliseurakunnan perustaminen sekä hyvät liikenneyhteydet. Tärkeä henkilö Tuusulan historiassa oli Vanhankylän isäntä Nils Larsson Stålhana. Hän oli mukana vaikuttamassa kappeliseurakunnan perustamisessa, minkä johdosta hänen aatelistunnuksensa, pistoolin rataslukko, komeilee Tuusulan vaakunassa. Nykyään Stålhanan suvun vaakuna on kunniapaikalla Tuusulan kirkon seinällä. Kappeliseurakunnan perustamisen myötä Tuusula alkoi kasvaa. (Tuusula 2015a; Tuusula 2015c.)

Tuusulan seurakunta tarjoaa paljon toimintaa kaikenikäisille tuusulalaisille. Vuoden 2013 lopussa seurakunnassa oli jäseniä 28 848 (Tuusulan seurakunta 2015d). Vakituisia työntekijöitä on noin 90, mutta kesäisin määrä kasvaa, kun kesä- ja kausityöntekijät aloittavat työnsä. Jumalanpalvelus järjestetään joka sunnuntai kaikissa kolmessa kirkossa; Jokelan, Kellokosken ja Tuusulan kirkossa. Lapsille ja perheille sekä koululaisille järjestetään leirejä ja retkiä, kerhotoimintaa ja perhemessuja. Rippikouluja on joka kesä vajaa 20 sekä talvisin muutama. Nuorille järjestetään isoskoulutusta, nuorteniltoja sekä tapahtumia. Myös aikuisille ja ikääntyville ihmisille on tarjolla toimintaa Tuusulan seurakunnassa. (Tuusulan seurakunta 2015c.)

2.2 Pappila

Tuusulan pappila sijaitsee osoitteessa Kirkkotie 45 eli samalla kadulla kuin Tuusulan kirkko. Tontin lähellä on myös Rantatie, joka on ollut kulttuurihistoriallisesti merkittävä, koska siellä on ollut taiteilijayhteisö. Nykyisin siellä on lukuisia museoita ja nähtävyyksiä. Tällä hetkellä pappila on toimistokäytössä, siellä toimii taloustoimisto, hallintosihteeri, diakonia, tiedotus sekä lapsi- ja perhetyön toimisto. Pappilan pihapiirissä sijaitsevat myös kiinteistötoimisto ja työtupa. Toimistojen löytäessä uudet tilat, pappila tullaan muuttamaan nuorisokäyttöön. (Tuusulan seurakunta 2015b; Tuusulanjärven matkailu ry 2015.)

Pappilan pihapiiri on puistomainen ja vehreä. Päärakennus sijaitsee tontin korkeimmalla kohdalla. Kokonaisuutena tontti on maisemallisesti hallitsevalla paikalla lähellä kirkkoa sekä Tuusulanjärveä. (Tuusulan seurakunta 2015b.)

Pappilan päärakennuksen katto on 1700-luvulla suosittu mansardikatto. Katto oli rakennusteknillisesti erittäin kestävä, mikä oli yksi suosion syy. (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 57; Tuusulan seurakunta 2015b.)

Pappilat ja kirkot ovat merkittävä osa suomalaista kulttuurimaisemaa. Ne ovat olleet maiseman keskeisiä tekijöitä jo pitkään. Pappilakulttuuri alkoi kehittymään 1500-luvulla, kun papit saivat mahdollisuuden mennä naimisiin ja perustaa perheen. (Koskimies & Knuuttila 2007, 10.)

Uuden päärakennuksen rakentamisesta päätettiin vuonna 1826, ja se valmistui vuonna 1829. Rakennus liittyy tyylillisesti kustavilaiseen rakennusperinteeseen. Mansardikatto ja karoliininen pohjakaava ovat kustavilaisen rakennusperinteen tunnusomaisia piirteitä. (Tuusulan seurakunta 2015b.)

Ennen uusinta päärakennusta pappilan pihapiirissä on ollut useitakin päärakennuksia. Tuusulan kirkkoherralle rakennettiin oma virkatalo 1640-luvulla. Rakennukset tuhoutuivat isovihan aikaan, ja ne korvattiin 1720–1730-luvuilla. Uusi päärakennus valmistui 1750-luvulla. (Tuusulan seurakunta 2015b.)

3 KIRKON NUORISOTYÖ

3.1 Kirkon nuorisotyö

Kirkon nuorisotyö käsittää kolme eri ikäluokkaa; varhaisnuoret ovat 7–14-vuotiaita, nuoret 15–18-vuotiaita ja nuoret aikuiset ovat 18–29-vuotiaita (Hoikkala & Sell 2007, 82).

Kirkon nuorisotyön keskeisin toiminta koostuu rippikoulusta sekä isoskoulutuksesta (Hoikkala & Sell 2007, 83). Myös varhaisnuorisotyö järjestää toimintaa nuorille ennen rippikoulua. Rippikouluun nuori pääsee sinä vuonna kun hän täyttää 15 vuotta. Rippikoululeiri on noin viikon mittainen, ja se järjestetään yleensä jossakin päin Suomea leirikeskuksessa. Tavalliselle rippikoululeirille on myös vaihtoehtoja. Tuusulan seurakunnassa on järjestetty vaellusrippikouluja, jossa on muutaman yön pituinen vaellus leirin keskellä. Talvisin järjestetään lasketteluripikoulu, ja kesäaikaan on jopa ulkomaille asti lähdetty rippikoulua pitämään. Muissa seurakunnissa on järjestetty mm. pyöräily- sekä taiderippikoululeirejä.

Rippikoulun käynyt nuori kutsutaan isoskoulutukseen. Isoskoulutus kestää seurakunnasta riippuen vuoden tai kaksi. Tuusulan seurakunnassa on ollut käytössä yhden vuoden mittainen koulutus. Rippikoululeirillä isosen tehtäviin kuuluu oman ryhmän ohjaus, iltaohjelman suunnitteleminen ja johtaminen sekä iltahartauden pitäminen. Koulutukseen kuuluu muun muassa esiintymistaidon ja sosiaalisten taitojen harjoittamista sekä raamatun opetusta. Siellä opetellaan myös erilaisia leikkejä ja niiden vetämistä sekä iltahartauden pitoa. Koulutuksen sisältöön kuuluu isoskoulutusiltoja sekä -leirejä. Isoskoulutuksen jälkeen nuoret pääsevät kokeilemaan oppejaan käytännössä rippikoululeirille. Monet isosista jatkavat toimintaa vanhoina isosina ja avustavat uusien isosten koulutuksessa.

Vuonna 2005 rippikoulun kävi jopa 90 prosenttia nuorista. Isoskoulutukseen jatkoi noin kolmasosa rippikoululaisista. Suurissa kunnissa isoskoulutus on voinut olla niin suosittua, että kaikki halukkaat eivät edes ole päässeet isosiksi leirille. Pienissä kunnissa taas on usein pulaa isosista. Suuri ongelma isoskoulutuksessa

on sukupuolten välinen epätasapaino. Tyttöjä hakeutuu isoskoulutukseen jopa kaksi kertaa enemmän kuin poikia. (Hoikkala & Sell 2007, 83.)

Seurakunta järjestää nuorille myös nuorteniltoja. Nuorteniltoja on Tuusulan seurakunnassa useana päivänä viikossa eri osissa Tuusulaa. Illat ovat suosittuja ja niissä käy paljon nuoria. Nuorteniltaan kuuluu opetusosio sekä rennompi osuus. Alkuun yleensä vaihdetaan kuulumiset ja sen jälkeen paneudutaan Raamatun sanaan. Pitkin iltaa lauletaan myös lauluja Nuoren seurakunnan veisukirjasta. Opetusosion jälkeen vaihdetaan vapaalle. Tarjolla on yleensä pientä purtavaa ja ilta jatkuu pelailun merkeissä kahvikupin ääressä. Illan lopuksi nuorisotyöntekijä pitää iltahartauden ja ilta päättyy sisaruspiiriin.

Seurakunnat järjestävät myös erilaisia leirejä ja retkiä nuorille. Pitkin vuotta on esimerkiksi erilaisia musiikkitapahtumia. Suurin niistä on Turussa järjestettävä Maata Näkyvissä – festivaali. Festivaaleille kerääntyy joka vuosi yli 10 000 kävijää ja näin ollen se on Euroopan suurin kristillinen nuorisotapahtuma (Maata näkyvissä 2014).

3.2 Nuorisotyön historia

Nuorisotyö on lähtenyt liikkeelle nuorista ja heidän kokoontumisen tarpeestaan. Nuoret ovat perustaneen monia erilaisia kristillisiä yhdistyksiä ja järjestöjä, joista ensimmäinen, Suomen pyhäkouluyhdistys perustettiin jo vuonna 1888. Heti perään perustettiin Nuorten Miesten Kristillinen Yhdistys, NMKY, vuonna 1889. NMKY kuuluu kansainvälisen YMCA-järjestön alaisuuteen. Naiset perustivat vastaavan yhdistyksen muutamaa vuotta myöhemmin. Nuorten Naisten Kristillisen Yhdistys, NNKY, perustettiin vuonna 1896. (Paananen & Tuominen 2005, 296.)

1900-luvun alussa myös partioliike tuli Suomeen. Robert Baden-Powell järjesti ensimmäisen partioleirin vuonna 1907, ja kolme vuotta myöhemmin ensimmäiset partioryhmät perustettiin Suomessa. Partiosta tuli tärkeä osa kristillisten yhdistysten toimintaa. (Paananen & Tuominen 2005, 297.)

Suomen Nuorten Miesten Kristillisten Yhdistysten Liitto, nykyinen Nuorten Keskus ry, perustettiin kun NMKY päätettiin lakkauttaa Suomessa. NMKY oli toiminut Helsingin NMKY:n yhteydessä. Vuonna 1917 nimeksi kuitenkin vaihdettiin Suomen Nuorten Kristillinen Liitto, SNKL. (Paananen & Tuominen 2005, 297–298.)

Kristillistä nuorisotyötä alettiin tehdä järjestöissä. Suomen Nuorten Miesten Kristillisten Yhdistysten Liitto tarjosi maallikoille koulutusta muutamia päiviä kestäneissä työntekijäkokouksissa. Helsingin NMKY ja Suomen Pyhäkouluyhdistys olivat vielä 1800-luvulla ainoita, joilla oli palkattuja nuorisotyöntekijöitä. (Paananen & Tuominen 2005, 297–298.)

Seurakunnat alkoivat kiinnostua tekemään nuorisotyötä järjestöjen rinnalla. Suomen ensimmäinen nuorisopastori Heimer Virkkuen aloitti tehtävänsä Helsingin Vanhan kirkon seurakunnassa vuonna 1930. Myös nuorisotyöntekijöitä aloitti työnsä seurakunnissa poika- ja tyttötyössä. 1930-luvulla muusta seurakunnallisesta toiminnasta erillinen nuorisotyö alkoi vakiinnuttaa paikkaansa. (Paananen & Tuominen 2005, 298–299.)

1930-luvulla syntyi keskustelua SNKL:n tunnuspykälän muuttamiseksi. Aiemmin SNKL oli sitoutunut yhteiskristillisyyteen, mutta Helsingin kirkkopäivillä 1932, jonka aiheena oli nuorisotyö, syntyneessä keskustelussa tuli ilmi, että suurin osa kannattaa seurakunnallista nuorisotyötä. Näin ollen SNKL muutti kantansa yhteiskristillisestä luterilaiseen. NMKY:n kanta oli kuitenkin yhteiskristillinen, joten yhdistysten tiet erosivat. Kiistojen keskellä syntyi uusi instituutio, kirkon nuorisopäivät. Ensimmäiset kirkon nuorisopäivät järjestettiin Helsingissä 1933. (Paananen & Tuominen 2005, 299.)

Rippikoululla on ollut tärkeä osa kristillisessä sivistyskasvatuksessa. Vuonna 1919 piispainkokous antoi kaikkia seurakuntia koskevat ohjeet rippikoulusta. Ohjeen mukaan vain yli 15-vuotiaat sisälukutaitoiset ja kristinoppia tuntevat pääsivät rippikouluun. Ensimmäinen rippikoululeiri järjestettiin tytöille vuonna 1947 Särkisalossa. Pojille järjestettiin ensimmäinen rippikoululeiri kaksi vuotta myöhemmin Perniössä. Jo alusta asti leireille osallistui myös vapaaehtoisia

hieman vanhempia nuoria, jotka toimivat isosina. (Paananen & Tuominen 2005, 300, 302.)

Järvenpään seurakuntaopistossa ja Läkkullassa aloitettiin nuoriso-ohjaajien koulutus vuonna 1949. Aluksi koulutus kesti vain vuoden, joten ensimmäiset nuorisotyöntekijät valmistuivat vuonna 1950. (Paananen & Tuominen 2005, 302.)

Nuorisotyötä muokkasi 1960-luvulla Suomeen tullut gospelmusiikki. Gospelmusiikkia ei alkuun hyväksytty kirkoissa, mutta se oli suosittua nuorten keskuudessa. Se oli esitettyä ja yhdessä laulettua musiikkia, ja se levisikin nopeasti, kun ensimmäinen Nuoren seurakunnan veisukirja ilmestyi vuonna 1970. Veisukirjaa alettiin käyttää ahkerasti nuorten keskuudessa, ja yhä tänäkin päivänä se on todella suosittu. Ensimmäiset Hengellisen nuorisomusiikin festivaalit olivat vuonna 1971. (Paananen & Tuominen 2005, 304.)

Leirimuotoiset rippikoulut kasvattivat suosiotaan ja vuonna 1965 piispainkokous antoi tehtäväksi laatia kokonaissuunnitelman rippikouluihin. Kokonaissuunnitelmaa ja opetusmateriaaleja kehitettiin 1960- ja 1970-luvuilla, ja vuonna 1980 uusi rippikoulusuunnitelma hyväksyttiin. Leiririppikoulujen yleistyessä huomattiin tarve kouluttaa isosia avuksi rippileireille. Isosen koulutusmateriaalit ja koulutusohjelma luotiin avuksi isosten kouluttamiselle. Rippileiristä muodostuikin tärkeä osa modernia nuorisokulttuuria. (Paananen & Tuominen 2005, 304.)

3.3 Nuoret ja seurakunta

Monella nuorella ei ole ollenkaan yhteyttä seurakuntaan, vaikka heidät olisikin kastettu. Nuorten kasvatus ja maailmankatsomus eivät kohtaa kirkon kanssa. (Seurakuntanuoret 2015)

Toisaalta sellaisiakin nuoria löytyy, jotka tuntevat kuuluvansa seurakuntaan. Osa saattaa työskennellä vapaaehtoisena seurakunnan toiminnassa jo ennen rippikoulua. Osalla taas saattaa olla tapana käydä kirkossa, ainakin jouluna ja

pääsiäisenä. Rippikoulun jälkeen moni nuori kiinnostuu seurakunnan toiminnasta ja ilmoittautuu isoskoulutukseen. Isoskoulutuksen kautta ovet avautuvatkin moniin suuntiin seurakunnassa. Jotkut hakeutuvat töihin seurakuntaan. Aktiivisia seurakuntanuoriaTuusulan seurakunnassa on tällä hetkellä useita kymmeniä. (Seurakuntanuoret 2015)

3.4 Nuorisotilat

Tuusulassa on tällä hetkellä neljä tilaa, joissa järjestetään nuorteniltoja. Jokelassa nuortenillat järjestetään kirkossa joka perjantai. Kellokosken seurakuntatalolla nuortenillat ovat tiistaisin. Tuusulan eteläpäässä nuortenillat järjestetään Lahelan tertussa keskiviikkoisin ja perjantaisin. Kesäaikaan nuortenillat järjestetään Rusutjärven leirikodilla.

Jokelan kirkossa nuorten käytössä on kaksi eri huonetta. Alkuun kaikki kerääntyvät olohuonemaiseen tilaan. Toisessa huoneessa on pöytiä, joten oleskeluosuus eli kahvittelu toteutuu siellä. Joskus harvoin nuorteniltaan kuuluu hartauden sijaan iltakirkko, jolloin siirrytään kirkkosaliin.

Kellokoskella on vielä pienempi tila kuin Jokelassa. Siellä on vain yksi pieni huone, jossa ollaan koko ilta. Kellokosken nuorteniltaan kuuluu joskus messu, joka järjestetään Kellokosken kirkossa.

Lahelan Terttu sijaitsee vähän matkan päässä Hyrylästä. Siellä on hyvät tilat nuorille. Iso tila, jonka yhteydessä on pieni keittiö, on loistava nuorteniltojen järjestämiseen. Monet sohvat ympäröivät tilaa, mikä tekee tilasta hyvän isommallekin porukalle. Tilassa on myös esiintymislava ja biljardipöytä. Grillimahdollisuuden antaa suora kulkuyhteys kivilaatoitetulle terassille. Talosta löytyy myös pelihuone, jossa on telkkari ja ilmakiekkopeli. Aulatilasta löytyy pingispöytä. Lisäksi talossa on myös bänditreenihuone. Iltakirkkoa varten löytyy siihenkin oma tilansa.

Rusutjärven leirikoti sijaitsee Rusutjärven rannassa. Siellä on kaksi eri rakennusta, päärakennus ja rantasauna. Päärakennuksessa on iso tila erilaisten tilaisuuksien viettoon. Sieltä löytyy myös keittiö ja muutamia toimistohuoneita. Rantasaunalla

on kaksi eri saunaa, sähkökäyttöinen ja perinteinen puulla toimiva. Rannassa on grillipaikka.

4 PAPPILAN PIHALLA

4.1 Pappiloiden historia

Pappilakulttuuri alkoi kehittyä 1500-luvulla, kun katoliseen kirkkoon kuuluva pappien selibaatti päättyi. Näin ollen papit saivat mennä naimisiin ja perustaa perheen. Ensimmäinen suomalainen pappi solmi avioliiton 1520-luvulla. (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 12.) Pappilakulttuurin taustalla on myös keskiajan virkataloperinne, joka velvoitti seurakuntalaiset rakentamaan papin asunnon (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 25). Pappilat rakennettiin yleensä veden äärelle, järven tai joen rantaan. Tieverkostoja ei niinkään ollut, joten pappilaan ja kirkkoihin matkattiin vettä pitkin. (Suolahti 1912, 1.) Pappila ja siihen kuuluvat maat olivat osa papin palkkaa. Maasta saikin kaiken tarvittavan: rakennusmateriaalia, polttopuita ja ruokatarpeita. (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 46.)

Pappilan rakennuksista oli olemassa sääntöjä. Sääntöjen mukaan pappilaan tuli kuulua päärakennus, vaunuliiteri, talli, ulkohuone, olkilato, suuri navetta, sikala, panimo, sauna, rehulato ja riihi (Koskimies & Knuuttila 2007, 13). Rakennuksia saattoi olla yli 20, jopa 30–40. Pappilaan kuului myös puutarha, joten kokonaisuus saattoi muistuttaa pientä kylää. (Koskimies & Knuuttila 2007, 37.)

Vielä 1900-luvun alussa osa papeista viljelivät maitaan. Maanviljelys alkoi pappiloissa hiipumaan jo 1800-luvun lopulla, koska virkatehtäviä alkoi olla niin paljon, ettei aikaa jäänyt maanviljelyyn. (Koskimies & Knuuttila 2007, 38.) Kirkkoherralla oli vankka asemansa pitäjän asioiden hoitajana ja johtajana 1860-luvulle asti (Koskimies & Knuuttila 2007, 14).

Papit siirtyivät rahapalkkaan vuoden 1922 palkkalain myötä (Koskimies & Knuuttila 2007, 24). Pappila ja virkatila erotettiin toisistaan. Pappi sai pitää pappilan luontaisetuna. Pappilaan kuului siis puutarha ja asunto, muu erotettiin seurakunnan hoidettavaksi. Pappilassa ollut kanslia muutettiin kirkkoherranvirastoksi (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 69). 1944 palkkalaissa pappila määriteltiin virka-asunnoksi, johon kuului puisto- ja puutarhamaata. Sittemmin säädökset muuttuivat ja papit saivat muuttaa omaan asuntoon, jopa

toiselle paikkakunnalle (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 47). 1990-luvulla pappila käsite poistui laeista ja pappilasta saattoi tulla tavallinen vuokra-asunto (Koskimies & Knuuttila 2007, 32).

Pappilakulttuuri alkoi pikkuhiljaa hiipua ja pappiloiden määräkin väheni. 1990-luvulla oli jäljellä vain 560 ennen vuotta 1940 rakennettua pappilaa. Vuonna 1935 pappiloita oli ollut 700. Sota ja arvostuksen väheneminen olivat syinä niiden vähentymiselle. Pappilakulttuurin ja seurakunnan yhteys katkesi, kun pappiloiden käyttötarkoitus muuttui. (Koskimies & Knuuttila 2007, 197–198.) Osasta tuli seurakuntien juhlapaikkoja ja kokoustiloja, osan ovat yksityiset henkilöt ostaneet asuinkäyttöön ja osasta on tehty museoita (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 7).

4.2 Puutarhataide Suomessa

Puutarha sanakirjan mukaan tarkoittaa hyöty- ja koristekasvien viljelypaikkaa. Hedelmäpuut, marjapensaat ja kukat ovat tyypillisiä puutarhan kasvilajeja. (Suomisanakirja 2015.) Puutarha taiteen suuntana on ollut tuntematon käsite, mutta sitä on myös rinnastettu arkkitehtuurin ja kuvataiteen kanssa tasavertaisiksi taiteenlajiksi. Yleensä puutarhassa hyöty ja esteettisyys on pyritty erottamaan toisistaan, mutta joskus ne on myös punottu yhteen. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 10.)

Puutarhataidetta alettiin tarkemmin tutkia vasta 1980–1990-luvuilla, kun mielenkiinto puutarhataiteeseen kasvoi. Kansainväliset tutkimukset puutarhahistoriasta herätti kiinnostuksen alkaa tutkia sitä myös Suomessa. Alkuun tehtiin erilaisia tutkimuksia, inventointeja ja opinnäytetöitä aiheesta. Siltä pohjalta alkoi muodostua käsitys Suomen puutarhataiteesta. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 12.)

Pienimuotoista puutarhaviljelyä on harrastettu jo keskiajalta lähtien (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 10). Tunnettuja keskiaikaisia puutarhoja oli Turun ja Viipurin linnojen sekä luostareiden pihoilla. Varsinainen puutarhaviljely alkoi 1500–luvulla kartanopuutarhoissa. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 12.)

1700–luvun ilmiötä puutarhassa olivat ”englantilainen” ja ”ranskalainen” teema. Ne esiintyivät osin rinnakkain. Ranskalainen puutarha eli muotopuutarha vakiintui 1700–luvun alussa. Ranskassa viljelypinta-alan tuhlaamisesta barokkipuutarhoihin nousi keskustelua, joten alettiin suosia hyötypuutarhan sijoittamista lähelle päärakennusta. Muodoltaan puutarhat olivat neliöitä tai suorakulmioita. Keskellä oli keittiökasveja ja laidalla hedelmäpuita, joiden väleihin oli istutettu kukkia. Säännöllisen muodon ajateltiin olevan esteettisin. Toinen tapa toteuttaa muotopuutarha oli jakaa suorakulmion muotoinen alue pääkäytävän ja kolmen poikkikäytävän avulla kuudeksi kortteliksi, joista pariin istutettiin kukkia. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 14–15.)

Ranskalaisen muotopuutarhan kehityksen suuntaan vaikuttivat kartanot ja pappilat. Kartanoarkkitehtuurissa oli tyypillistä rajata kukka- ja nurmikkoalueet ruusupenkeillä, istuttaa puita kujanteiksi sekä tehdä pensasaidoista lehtimajoja. Parterrit olivat tärkeä osa kartanon pihaa. Parterrit olivat asuinrakennuksen lähellä, ja niiden jatkeena olivat kukkaistutuksilla, koristepuilla ja toparioilla varustetut nurmikentät. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 15.)

Englantilaisessa tyyli on ranskalaisen muotopuutarhan vastakohta. Siinä maisemapuutarha perustetaan maatilan ympärille. Tyylille ominaista on luonnonmukaisuus. Vesiaiheet, sillat ja paviljongit kuuluvat puutarhaan. Tarhat oli tarkoitettu vanhuudenpäiviään viettävien eliittien lepopaikoiksi ja harrastuksiksi. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 17,20.)

Ruukinpuutarhojen kukoistuskausi oli 1700–luvun jälkipuolisko. Ruukinkartanoissa oli tyypillisesti paljon muotopuutarhasommitelmia, osassa kuitenkin oli vain joitakin hedelmäpuuistutuksia ja kasvimaita. Fagervikissa aloitettiin puutarhatyöt vuonna 1758. Alkuun se oli korttelijakoista hyötypuutarhaviljelyä. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 15.)

1800–luvulla puutarhurien ammattikunta perustettiin. Aikaisemmin puutarhurit tulivat ulkomailta, mutta puutarhataiteen kehittymisen myötä myös suomalaiset halusivat kouluttautua ammattiin. Puutarhuriksi opiskeltiin ulkomailla tai ulkomaalaisen ammattitaitoisen puutarhurin opissa. Vuosisadan loppupuolella

puutarhurit perustivat ammatillisia yhdistyksiä ja lehtiä. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 15.)

Ensimmäiset suomalaiset puutarha-arkkitehdit Paul Olsson ja Bengt Schalin opiskelivat Saksan Köstrizissä. 1900–luvun alussa myös muut arkkitehdit, muun muassa Eliel Saarinen, alkoivat kokeilla arkkitehtonisen puutarhan ideoita. Olsson ja Schalin tuottivat niin suunnitelmia kuin kasvimateriaalejakin. 1900–luvulla kaupunginpuistot, urheilu- ja virkistysalueet sekä siirtolapuutarhat tulivat osaksi vihersuunnittelun piiriä. (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 27–28.) Ensimmäisen suomalaisen suunnittelutoimiston perustivat papinpoika Mårten Gabriel Stenius ja hänen opiskelutoverinsa Fredik Paludan. Heidän ensimmäinen toimeksiantonsa, jonka takia suunnittelutoimisto perustettiin, oli suunnitella puisto Turun Vartiovuorelle vuonna 1872. (Ruoff 2001, 193–194.)

Nykyisin puutarhataide on kasvattanut tietoisuuttaan erilaisten tv-ohjelmien, kirjallisuuden ja aikakauslehtien avulla. Puutarhoihin otetaan vaikutteita muistakin maista kuin ennen on otettu. Muun muassa japanilaisesta puutarhasta otetaan yhä enemmän mallia omiin puutarhoihin.

4.2.1 Pappilan puutarha

Puutarhaa usein verrataan paratiisiin. Sitä pidetään siis maanpäällisenä toisintona paratiisista. (Koskimies & Knuuttila 2007, 41) Papitkin lienevät ajatelleet vaalivansa paratiisimielikuvaa ja tehneen Jumalan heille antamaa tehtävää (Koskimies & Knuuttila 2007, 46). Pappilapuutarhoissa tavoiteltiin luonnollisuutta, koska oltiinhan sentään Jumalan luomien ihmeitten äärellä (Koskimies & Knuuttila 2007, 107). Monesti puutarha toimi juhlapaikkana, yhdessä sisätilojen kanssa, jos vain sää salli (Koskimies & Knuuttila 2007, 141).

1700-luvulla alkoi pappiloiden pihoille tulla isompia puutarhoja, sitä ennen oli jo joitakin ryytimaita ja kaalitarhoja. Seurakuntalaisten tehtävänä oli raivata pappilan pellot. Pappilat olivat kytköksissä niitä ympäröivään luontoon. Ne rakennettiin korkealle, kuivalle ja aurinkoiselle kohdalle, jotta pappilasta tulisi pitäjän ylpeydenaihe. Kirkkoherra taas sai hyvän näkymän. (Koskimies & Knuuttila

2007, 16) Vasta 1750–1760-lukujen aikana alettiin perustaa pappilapuutarhoja (Koskimies & Knuuttila 2007, 55).

Carl von Linnéä voisi sanoa yhdeksi pappilamiljöön isistä. Linné oli lääkäri ja kasvitieteilijä. Hän oli erittäin vakuuttunut ympäristön vaikutuksesta ihmismieleen. 1700-luvun lopulla hänen ajatuksensa kauneuden tärkeydestä ihmisen hyvinvointiin levisi myös muihin ja alkoi vaikuttaa muun muassa pappilan sijoitukseen. Linnén oppilas Pietari Kalm taas on saanut nimityksen ”pappilapuutarhojen isä”. Hän arvosti koristeellisuutta ja säännönmukaisuutta. Matkustellessaan Englannissa 1740- luvulla Kalm tutustui ja sai vaikutteita romanttisesta maisemapuutarhatyylistä. Kalmin vaikutusta on siis ollut pappilarakennuksien sijoittelussa tontille ja niistä avautuva näkymän viljelyksille ja puutarhaan. Amerikan matkaltaan Kalm toi mukanaan joitakin Euroopassa tuntemattomia kasveja. Muun muassa aitaorapihlaja sekä säleikkövilliviini ovat lajeja, jotka menestyivät Suomessa ja joita viljellään edelleen. Kalmin luentojen vaikutuksesta hänen oppilaansa alkoivat kasvattamaan itse erilaisia kasveja. He veivät kotiin siemeniä kasvatettaviksi ja jakoivat niitä myös tutuilleen. Näin alkoi puutarhatalous levitä muidenkin tietoisuuteen. (Suolahti 1912, 147; Koskimies & Knuuttila 2007, 18–19; Rikkinen 2011, 15.)

Kalmin neuvoja käytettiin lähes kaikissa ensimmäisissä pappilapuutarhoissa. 1700–luvun puolessavälissä perustettiin monia puutarhoja, muun muassa Taivassaloon, Kokkolaan ja Pietarsaareen. Niissä käytettiin nelijakoa, jossa kasvimaakorttelit reunustettiin kirsikkapuilla ja karviaspensailla. Hedelmäpuut istutettiin omiin kortteleihinsa. Käytävät kortteleiden ympärillä olivat usein hiekoitettuja. Pappilarakennukselle johti koivu Taivassalon pappilapuutarhassa vielä 1900-luvun alussa oli käytössä korttelit, joita reunustivat omenapuut ja marjapensaat (Kuvio 1). Gabriel Aspegrenin 1750–luvulla teettämässä pappilapuutarhasssa Pietarsaaren Rosenlundissa pystyy yhä tänäkin päivänä huomamaan Kalmin vaikutuksen sommitteluun (Kuvio 2). (Häyrynen, Eskola, Frondelius & Leskinen 2001, 16–17.)

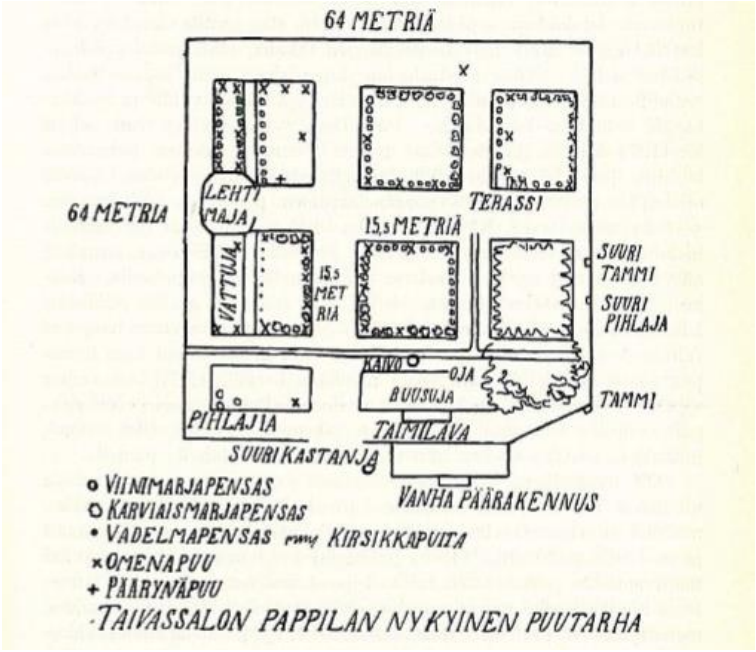

Kuvio 1.

Taivassalon puutarha 1900–luvun alussa (Suolahti 1912, 151)

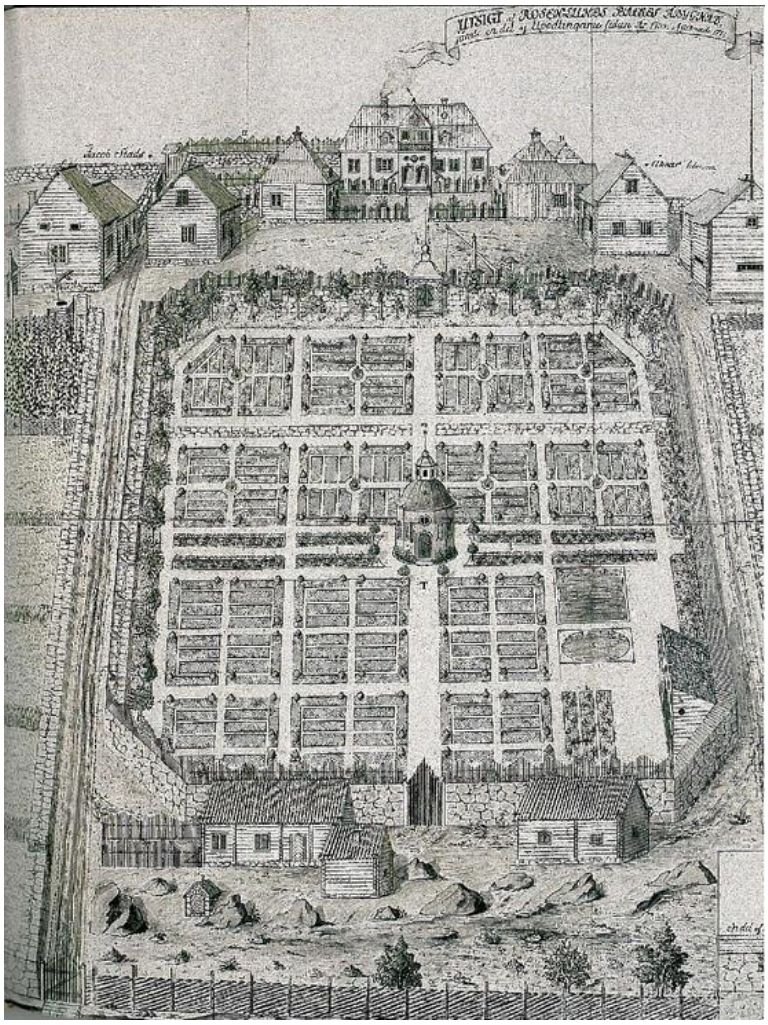

Kuvio 2.
Rosenlund Pietarsaaressa, kuva vuodelta 1777 (Ruoff 2001, 74–75)

Pietari Kalmista tuli kirkkoherra vuonna 1763 Maarian pappilaan. Hän hoiti virkatehtäviään kolmetoista vuotta, kuolemaansa saakka. Kalm piti hyvää huolta puutarhastaan, mutta kuolemansa jälkeen se pääsi villiintymään, koska uudet kirkkoherrat eivät olleet kiinnostuneita puutarhanhoidosta. Kalm ajatteli, että Maarian pappila oli kuin paratiisi. Sisäpiha ja puutarha oli erotettu aidalla ja portilla toisistaan, päärakennuksen eteläpuolella oli kukkatarha sekä kukkapenkkien sommittelut kertoivat Kalmin mieltymyksistä. Penkkeihin oli istutettu pioneja, liljoja, ruusuja, jasmikkeita sekä angervoita. Pihapiiristä löytyi myös karviais- ja viinimarjapensaita, akileijoja sekä kirsikkapuita. Tyypillinen muotopuutarhan piirre Maarian pappilassa oli suorakaiteenmuotoiset korttelit ja

niitä reunustavat hiekkatiet. Kasvimaita suojasi haapametsikkö. Kalmin muistoksi rakennusten seinustoille on istutettu jalokiurunkannusta ja villiviiniä. Kummankin kasvin Kalm on tuonut ulkomaanmatkoiltaan. (Ruoff 2001, 77–79; Kuvio 3.)

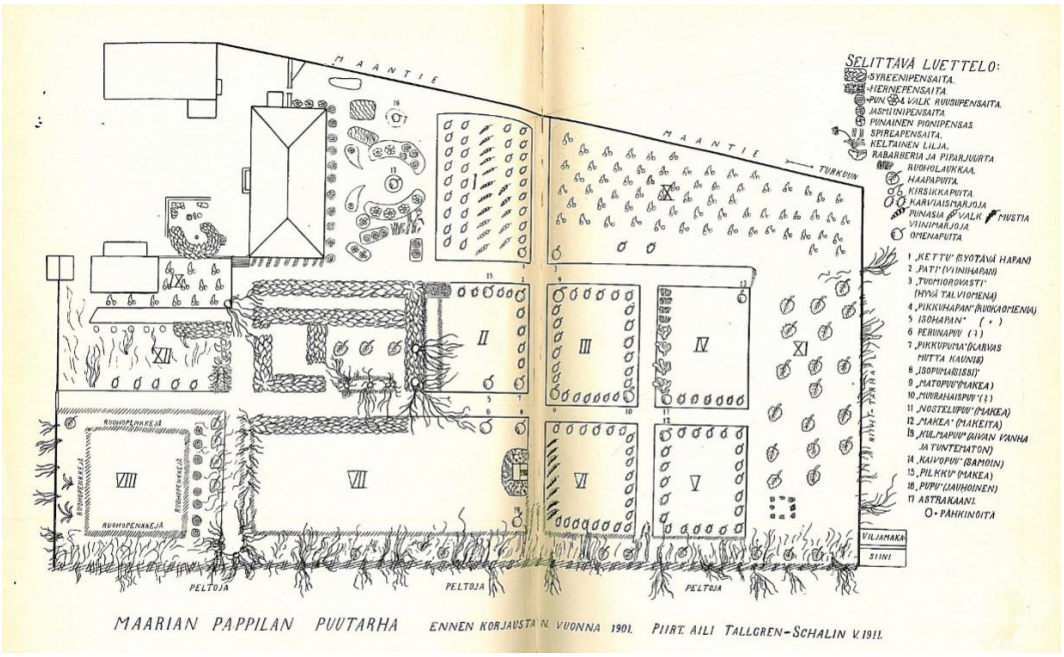

Kuvio 3.
Maarian pappila 1900–luvun alussa, piirtänyt Aili Tallgren-Schalin vuonna 1911 (Suolahti 1912, 246–247).

Suomalainen kulttuurimaisema ennen pappilakulttuuria oli aukeaa. Pihoilla ei nähty laajaa kasvien kirjoa. Puitakin saattoi olla korkeintaan muutama ja nekin olivat koivuja, kuusia tai pihlajia. Kaikki puut tontilta oli käytetty rakentamiseen. Pappiloiden pihoilla taas puutarhan tarkoitus oli olla niin hyödyksi kuin silmäniloksikin. Vasta 1900-luvun alussa yleistyi koristeistutukset tavallistenkin ihmisten pihoilla. Aikaisemmin heillä ei yksinkertaisesti ollut varaa siihen. (Koskimies & Knuuttila 2007, 22.)

Pappiloiden puutarhoja voidaan sanoa olleen edelläkävijöitä maanviljelyksessä. Monet lajit ovat levinneet ihmisten tietoisuuteen pappiloiden ansiosta. Pappilat olivat todella edistyksellisiä maanviljelystiloja, lähestulkoon omavaraisia. Pappilat toimivat esimerkillisesti ottaessaan käyttöön uusia viljelymenetelmiä ja uusia kasvilajeja. Yksi merkittävimmistä uusista ruokakasveista oli peruna, jonka mukuloita ja siemeniä jaettiin kansalaisille. Annettiin jopa ruokavinkkejä ja säilytysohjeita. Myös moni koristekasvi kasvoi ensimmäisenä pappilan pihalla.

Kansan pihoille ne levisivät hitaammin, koska kansa tarvitsi ja arvosti enemmän hyötykasveja. (Koskimies & Knuuttila 2007, 24–30.) Pula-aikana kuitenkin pappilan pihan koristepuutarha saatettiin muuttaa hyötykäyttöön (Koskimies & Knuuttila 2007, 112). Pappiloista muodostuikin hengellisyytensä lisäksi myös maallisen hyvinvoinnin keskuksia (Knapas, Heikkilä & Åvist 2009, 6).

4.2.2 Pappilan perinteiset kasvilajit

Koristepuutarha sijaitsi yleensä suoraan pappilan takana, jotta pappilasta avautuisi kaunis näkymä. Yleensä puutarhan näyttävin kasvi olikin sijoitettu aivan pappilan salin ikkunoiden edustalle. Syreenit olivat suosituimpia pappilan kasveista ja niitä olikin sijoiteltu yksittäin tai erilaisiin ryhmiin ympäri pappilan pihaa. Syreenien suosion salaisuus on sen tuoksu. Pappilan suosituimmat kasvit ovatkin valikoituneet niiden tuoksun takia. Muita tuoksuvia ja suosittuja pappilan kasveja olivat erilaiset ruusut, tuoksuherne, illakko, reseda sekä niin hyöty- kuin koristekäytössä ollut omenapuu. (Koskimies & Knuuttila 2007, 96,100–101.)

Syreenien ohella suosittuja pappilan kasveja olivat siperianhernepensas ja juhannusruusu. Muitakin ruusulajikkeita tavattiin pappiloissa. Jasmike, angervot, lumimarjapensas, orapihlaja ja koiranheisi olivat myös pappilan perinteisiä kasvilajeja. (Koskimies & Knuuttila 2007, 96–97.)

Kukkapenkeissä väriloistoa toivat liljat, narsissit, kurjenmiekat, ukonhatut, lupiinit, akileijat, unikot ja leimukukat. Kesäisin istutettiin myös orvokkeja, kehäkukkia ja resedoita. Petuniat sekä georgiinit, joissakin pappiloissa jopa auringonkukat, kukkivat puutarhassa. Myös luonnonkukkia, kuten sinivuokkoja ja kulleroita, yritettiin tuoda pappilan puutarhaan. (Koskimies & Knuuttila 2007, 98–99.)

Humala oli yleisin köynnöskasvi, osaksi, sen vuoksi koska sitä oli pakko kasvattaa tietty salkomäärä ja käytettiinhän humalaa mausteena. Säännön jäänteenä humalaa kasvatettiin paljon, ja siitä tulikin sittemmin koristeköynnös. Yksivuotisista köynnöksistä suosituin oli tuoksuherne. (Koskimies & Knuuttila 2007, 96–101.)

Vaikka koristekasvit olivatkin merkittävä osa pappilan puutarhaa, pääosassa olivat silti hyötykasvit. Kasvimaalta löytyi monia eri lajeja. Sipuli, porkkana, ja punajuuri olivat tärkeimmät kasvilajit, koska niistä saatiin salaattitarpeita esimerkiksi rosollin tekoon. Kurpitsalla ja nauriilla oli myös paikkansa kasvimaalla. Perunan vakinaistettua paikkansa pappiloiden kasvimailla, se tarvitsi yhä enemmän tilaa. Peruna siirrettiinkin kasvimaalta viljelysmaille. Lanttu, kaali,

herne, retiisi, sikuri ja raparperi olivat yleisiä lajeja pappiloiden pihapuutarhoissa. Maustekasveista yleisimpiä olivat tilli, persilja, ruohosipuli, piparjuuri, meirami, kumina, lipstikka, aaprotti ja koiruoho. Osaa maustekasveista käytettiin sekä mausteena että lääkkeenäkin. (Koskimies & Knuuttila 2007, 116.)

Pappiloiden hyötykasveihin kuuluivat myös marjat. Mansikkamaa löytyi monen pappilan pihamaalta. Mansikka oli arvostettu marja ja sitä kasvatettiin laajalla alueella. Muita yleisiä marjoja olivat mustat ja punaiset viinimarjat sekä karviaiset. Myös vadelma oli todella suosittu marja pappiloiden puutarhassa. (Koskimies & Knuuttila 2007, 120.)

5 TUUSULAN PAPPILAN PIHA

5.1 Nuorten toiveet ja tarpeet

Tuusulan seurakuntanuoret toivoivat pappilan pihaan tilaa liikunnalle ja leikeille. Muun muassa jalkapalloa pitäisi pystyä pelaamaan. Nuoret pitivät toimintoja ja viihtyvyyttä tärkeämpänä kuin kulttuuria ja historiaa. Muita toiveita oli saada pihaan esiintymislava.

Toivottiin myös grillikatosta tai –paikkaa. Nuoret pitivät tärkeänä, että alueella olisi riittävästi istumapaikkoja kaikille. Terassialue oli myös toiveena.

5.2 Inventointi

Täydellisen inventoinnin tekeminen olisi ollut mahdotonta, ja se oli tarpeetonta, siksi inventointi on suurpiirteinen. Inventoinnissa keskityttiin suunnitelmaan liittyviin asioihin, kuten rakennuksiin ja pihapiirin kasvillisuuteen.

5.2.1 Rakennukset

Pihapiirissä on tällä hetkellä päärakennuksen lisäksi kiinteistötoimisto, varastorakennus sekä työpaja (Kuva 1; Kuva 2; Kuva 3; Kuva 4). Tontin reunassa on myös partiolaisten käytössä oleva rakennus ja autotalli (Kuvat 6; Kuva 7).

Kuva 1. Pappilan päärakennuksen pääsisäänkäynti

Kuva 2. Pappilan päärakennus takaa kuvattuna. Kuvasta huomaa myös takapihan kaltevuuden.

Pappilarakennuksen edustalla oleva vanha rakennus on tällä hetkellä kiinteistötoimen käytössä työpajana. Tulevaisuudessa sen käyttötarkoitusta voidaan muuttaa.

Kuva 3. Työpaja

Kuva 4. Varasto

Uusin rakennus on kiinteistötoimen käytössä oleva kiinteistötoimisto. Sen yhteydessä on inva-wc, johon on käynti ulkokautta. (Kuva 5.) Inva-wc on hyödyllinen, jos pappilassa järjestetään ulkotapahtumia. Kiinteistötoimiston viereinen rakennus on tällä hetkellä varastona.

Kuva 5. Kiinteistötoimisto

Kuva 6. Autotalli

Kuva 7. Partiolaisten kokoontumispaikka

5.2.2 Kasvillisuus

Kasvillisuutta on paljon, mm. erilaisia puita ja pensaita. Pihalta löytyy sekä havu- että lehtipuita. Päärakennuksen takana on iso nurmikkokenttä.

Tonttia reunustavat monet puulajit. Alueelta löytyviä lehtipuulajeja ovat koivu, pihlaja, vaahtera sekä lehmus. Myös mäntyjä sekä kuusia on useita. Pihassa on paljon pensaita, kuten viinimarjapensaita ja rusopajuangervo. Päärakennuksen edessä on pieni perennapenkki, jossa on kuunliljoja. Työpajan takana kasvaa juhannusruusu.

Hoidettua aluetta ympäröi luonnontilassa oleva kaistale. Siellä kasvaa heinikkoa ja useita eri puulajeja: koivuja, mäntyjä, pihlajia, vaahteroita sekä kuusia.

5.2.3 Valaistus

Pappilan pihalla on kahta erilaista puistovalaisinta. Vanhempaa mallia on pappilaan vievän tien vieressä ja partiolaisten rakennuksen edessä (Kuva 8). Uudempaa mallia on tontilla vain yksi kappale, ja se löytyy parkkialueen vierestä (Kuva 9).

Kuva 8. Vanhempi malli

Kuva 9. Uudempi malli

6 PIHASUUNNITTELU

6.1 Lähtökohdat ja tavoitteet

Opinnäytetyön toimeksiantajana on Tuusulan seurakunta ja yhdyshenkilöinä ovat kiinteistöpäällikkö Heikki Nisula sekä entinen talouspäällikkö Sirpa-Leena Arvinen-Lindroos.

Suunnitelman tavoitteena on luoda nuorille sopiva ympäristö yhdessäoloon. Pihalla tulisi voida leikkiä enemmän tilaa vaativia leikkejä, kuten kirkonrottaa. Myös liikuntaan on tarkoitus antaa mahdollisuus. Erilaiset pallopelit ja kisailut ovat myös toivottuja nuorten keskuudessa.

Lähtökohtana suunnittelussa on ottaa huomioon pappilan historia ja kunnioittaa sitä. Suunnitelma vaalii pappilakulttuurin menneisyyttä ja tuokin pappilan perinteitä esiin. Tontti on noin kahden hehtaarin kokoinen, ja sitä ympäröi muita vehreitä asumiskäytössä olevia tontteja. Kasvillisuuden osalta huomioonotettava asia on, että puita kaadettaessa on istutettava tilalle uusia (Blom 2015). Suunnittelman piirtämisessä käytetään apuna asemapiirrosta alueesta (Kuvio 4).

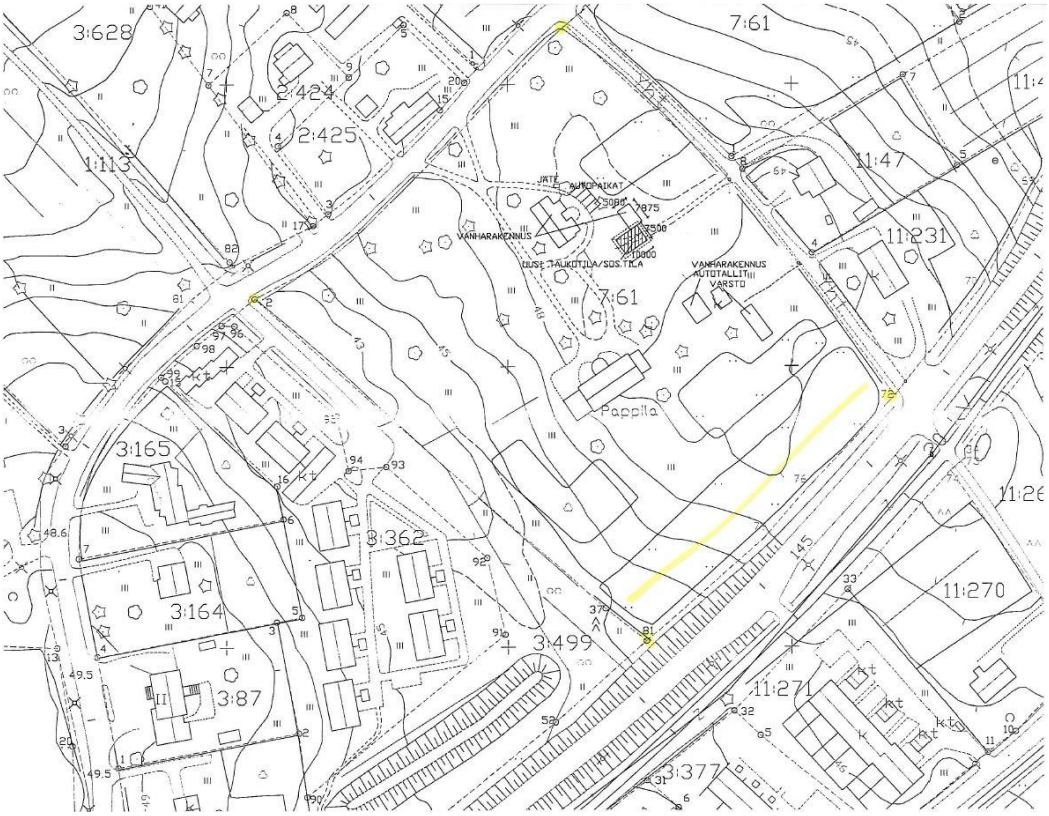

Kuvio 4.

Asemapiirros pappilan tontista vuodelta 2004.

Tällä hetkellä pappilan pihan hoitotyöstä vastaavat kiinteistötoimi sekä hautaustoimen kausityöntekijät. Kiinteistötyöntekijät ajavat pappilan pihan nurmikon säännöllisesti läpi kesän kasvukauden. Pihatöihin on jatkossakin työntekijöitä. (Blom 2015.) Pihalla tehtävän työn määrä tulee hieman kasvamaan, mutta suunnitelmassa on otettu huomioon myös työntekijöiden määrä.

6.2 Suunnitelman esittely

Suunnitelman teemaksi valikoitui romanttinen puutarha. Suunnitelma kunnioittaa pappilakulttuurin historiaa, mutta silti tarjoaa nuorille hyvän ympäristön yhdessäoloon.

Suunnitelmasta löytyy uutta kasvillisuutta, sekä koriste- että hyötykasveja. Pappilarakennuksen takapihalle on suunniteltu terassi sekä nuotiopaikka.

6.2.1 Raivaus-, purku- ja siivoustyöt

Pappilan tontin reuna-alueet ovat luonnontilassa. Siellä kasvaa heinikkoa ja erilaisia puulajeja, muun muassa koivuja, mäntyjä, kuusia, vaahteroita ja pihlajia. Suunnitelman mukaan näitä alueita hieman raivataan ja laajennetaan piha-aluetta. Pappilaan vievän tien oikealta puolelta lisätään nurmikkoaluetta raivaamalla heinikko sekä tarvittaessa kylvämällä uutta nurmikkoa. Näin luodaan siistimpi ja aukeampi ”sisäänkäynti” pappilan pihamaalle. Lisäksi tontin takareunaa raivataan ja siistitään.

Kasvillisuutta tullaan poistamaan. Pappilarakennuksen takana oleva angervopensas poistetaan kokonaan. Angervopensas on päässyt leviämään ja onkin epäsiistin näköinen. Tilalle kylvetään nurmikko.

Päärakennuksen takana oleva grilli puretaan pois. Grilli on tosi vanha ja se ei ole enää edes käytössä. Tarkoituksena on korvata grilli nuotiopaikalla, jossa on grillausmahdollisuus. Hieman ruosteinen mattoteline poistetaan autotallin kupeesta.

Tontilla on paljon siivoustöitä, löytyy sekä risukkoja että tavarakasoja. Koko tonttiin tehdäänkin yleiskatsaus ja siistitään paikkoja.

6.2.2 Kasvillisuus

Puuvartiset kasvit ovat jaettu erilaisiin menestymisvyöhykkeisiin sen perusteella millaiset olosuhteet kasvien menestymiseen siellä on. Tuusula kuuluu vyöhykkeeseen II. Suunnitelmassa on otettu huomioon Tuusulan menestymisvyöhyke. (Alanko, Koivunen, Regårdh & Saario 2014, 119.)

Suunnitelmassa on muutamia hyötykasveja. Yksi perinteisimmistä pappilan hyötykasveista on omenapuu. Suunnitelma siis kunnioittaa perinteistä pappilan hyötypuutarhaa tuomalla omenapuut takaisin pappilaan. Omenapuu vaatii valoisan paikan ja kuohkean ja runsasmultaisen kasvualustan. Tähän suunnitelmaan valikoitui kesäomenalajike ’Valkea kuulas’, koska kesäaikaan puilla on hoitomahdollisuus. Nuoret puut vaativat hieman hoitoa etenkin

ensimmäisinä vuosinaan. Omenapuu kaipaa keväällä heti lumien sulettua lannoitetta juurilleen. Omenapuuta pitää myös leikata ja taivuttaa, jotta puu ei kasva liian tiheäksi. Mitä enemmän puun oksat saavat valoa, sitä enemmän se tuottaa satoa. (Alanko, Koivunen, Regårdh & Saario 2014, 378–379) ’Valkea kuulas’ on kesäomenalajike, joka menestyy vyöhykkeillä I-III (Alanko, Koivunen, Regårdh & Saario 2014, 401). Sen hedelmä on iso ja mehukas, väriltään vaaleankeltainen (Kuva 10). Runsas sato kypsyy jo elokuussa. (Avotie 2010, 125)

Kuva 10. ’Valkeakuulas’(Paratiisin taimitarha 2015e)

Toinen pappilaan tuotavista hyötykasveista on raparperi. Raparperi on komea isolehtinen vihannes. Vaikka sen lehdet ovatkin myrkyllisiä, sen lehtiruotia käytetään ravintona. Raparperi on erittäin helppohoitoinen, ja se voi kasvaa samalla paikalla jopa 20 vuotta. Sen voi myös jakaa osiin viiden vuoden välein. Raparperi viihtyy parhaiten savipitoisessa maassa. (Alanko, Koivunen, Regårdh & Saario 2014, 340–341)

Pappilan päärakennuksen edessä olevaan perennapenkkiin haetaan uutta ilmettä uusilla kasveilla. Perennapenkkiä laajennetaan hieman, ja siihen tuodaan värikkäitä perennoja. Perennapenkin sommittelussa käytetään niin sanottua teemaistutusta, jossa perennat istutetaan vapaamuotoisesti (Tjernshaugen 2011, 26). Penkkiin valikoitui neljä perennaa; tarhaukonhattu, lehtoakileija, keltavaleunikko ja siperiankurjenmiekka. Tarhaukonhattu eli *Aconitum x cammarum* on risteytys aitoukonhatusta ja kirjoukonhatusta. Riippuen lajikkeesta se kasvaa 100–150 senttimetriseksi ja kukkii kesäkuusta heinäkuuhun. Tarhaukonhatun kukan väri on sininen, sinivalkoinen tai ruusunpunainen, joista tähän suunnitelmaan valikoitui sininen (Kuva 14). Tarhaukonhattu viihtyy

parhaiten multavassa ja tuoreessa maassa lievästi varjoisella paikalla. Lehtoakileija eli *Aquilegia vulgaris* 'winky red & white' kasvaa 50–80 senttimetriseksi. Se kukkii kesäkuusta heinäkuuhun. 'Winky red & white' -lajike on vaaleanpunainen, mikä sopii korostamaan sinistä tarhaukonhattua (Kuva 12). Lehtoakileija istutetaan kuohkeaan maahan lievään varjopaikkaan. Keltavaleunikko eli *Meconopsis cambrica* on matala keltainen perenna, se kasvaa vain 40 senttimetriseksi ja kukkii kesäkuusta syyskuuhun (Kuva 11). Se istutetaan multavaan maahan varjoisalle tai puolivarjoisalle paikalle. Se kestää hyvin myös aurinkoa. Siperiankurjenmiekka eli *Iris sibirica* 'silver edge' kasvaa noin 70–100 senttimetriseksi. Se kukkii kesäkuusta heinäkuuhun. Se tarvitsee mieluiten kostean maan, mutta kestää kuivuutta ja seisovaa vettäkin. Väriltään se on violettiin vivahtava (Kuva 13). Siperiankurjenmiekka istutetaan lievästi varjoisaan paikkaan. (Månsson & Johanson 2000, 80, 90, 145, 158.)

Kuva 11. Keltavaleunikko
(Paratiisin taimitarha 2015

Kuva 12. Lehtoakileija
(Paratiisin taimitarha 2015a)

Kuva 13. Siperiankurjenmiekka
(Paratiisin taimitarha 2015b)

Kuva 14. Tarhaukonhattu
(Kekkilä 2015)

Työpajan taakse seinustalle juhannusruusun viereen tulee raikas narsissi penkki. Penkkiin tulee sekä keltaisia että valkoisia narsisseja. Keltanarsissi eli *Narcissus pseudonarcissus* on keltaisen narsissin perustyyppi (Kuva 15). Siitä on jalostettu monia erilaisia lajikkeita. (Rikkinen 2012, 24.) Keltanarsissi kukkii toukokuussa, kun taas valkonarsissi eli *Narcissus poeticus* kukkii toukokuusta kesäkuuhun (Alanko, Koivunen, Regårdh & Saario 2014, 210). Valkonarsissi kasvaa noin 30–50 senttimetrin korkuiseksi (Kuva 16). Keltanarsissi on hieman kookkaampi, se kasvaa noin 40–60 senttimetriseksi Molemmat narsissit ovat sipulikasveja ja tarvitsevat tuoreen ja runsasravinteisen kasvupaikan. (Salo & Salo 2007, 139–140.)

Kuva 15. Keltanarsissi
(Luontoportti 2015)

Kuva 16. Valkonarsissi
(Viherpeukalot 2015)

Terassin taka-alalle istutetaan norjanangervoa lieventämään korkeudentuntua. Norjanangervo eli *Spirea* ’Grefsheim’ viihtyy niin auringossa kuin puolivarjossakin kuivassa tai tuoreessa keskiravinteisessa maassa. Norjanangervolla on kaunis valkoinen kukinta, joka puhkeaa jo toukokuussa (Kuva 17). Se kasvaa 100–150 senttiseksi. (Suomalainen taimi 2013a.) Pappilan etualalle istutetaan syyshortensia, *Hydrangea paniculata* ’Grandiflora’, joka kukkii loppukesällä ja syksyllä. Se kasvaa noin 250 senttimetrin korkuiseksi. Syyshortensia ei tuota ollenkaan siitepölyä, joten se on allergiaystävällinen valinta. Valkoiset kukinnat leikataan joka vuosi, mikä tekee kukinnoista vielä suurempia (Kuva 18). Syyshortensia selviytyy auringossa sekä varjossa tuoreessa ja runsasravinteisessa maassa. (Suomalainen taimi 2013b.)

Kuva 17. Norjanangervo (Suomalainen taimi 2015a)

Kuva 18. Syyshortensia (Suomalainen taimi 2015b)

Pilvikirsikka

Kuva 19. Pilvikirsikka (Paratiisin taimitarha 2015d)

6.2.3 Syreenimaja

Pappilan puutarhojen yksi tärkeä elementti oli syreenimaja tai jokin muu lehtimaja. Syreenimajassa oli yleensä joitakin puutarhakalusteita. Maja oli helppo tehdä istuttamalla syreeneitä suojaavaksi ryhmäksi. (Koskimies & Knuuttila 2007, 103.) Syreenimaja on helppo toteuttaa myös Tuusulan pappilaan, sillä siellä on jo valmiina pieni syreeniryhmä. Lisäämällä muutamia syreenejä ja tuomalla puutarhakalusteet majaan saadaan aikaiseksi pieni paratiisi pappilan pihaan.

6.2.4 Kalusteet

Pappilaan vievän tien varrelle tuodaan kolme puutarhapenkkiä. Perinteinen ruusuin koristeltu penkki kutsuu kulkijan istahtamaan siihen hetkeksi. Penkit tilataan Preeco.fi – verkkokaupasta. (Kuva 20.)

Kuva 20. Puutarhapenkki (Preeco Trading Oy 2015)

Syreenimajaan tulevat kalusteet ostetaan Jyskistä. Alumiinista ja teräksestä tehty pöytä ja samaan sarjaan kuuluvat teräksestä ja punotusta petanista valmistetut tuolit ovat kestäviä ja tukevia. (Kuva 21.)

Kuva 21.

6.2.5 Terassi

Alustuksena terassin kulmiin ja sivujen keskikohtiin tulee betoniset pihalaatat kooltaan 500x500mm. Pihalaattojen päälle asennetaan pilariharkot. Harkkojen sisään tulee betonimassaa sekä harjateräspätkät. Rungon rakentaminen aloitetaan ulkokehän lankuista. Ne asetetaan paikoilleen ja naulataan kiinni toisiinsa. Seuraavaksi mitataan välipalkkien paikat, ruuvataan palkkikengät ulkokehään ja asennetaan välipalkit palkkikenkiin. Sitten kiinnitetään pystytolpat terassin kulmiin kulmaraudoilla. Kansilaudoituksen kiinnitys aloitetaan etureunasta. Lautoihin sahataan kulmatolppien mentävät lovet. Niiden väliin jätetään vähintään kolmen millimetrin rako. Terassiin tehdään kaide sivuille ja taakse. Etureuna jätetään avoimeksi kulkemista varten. Kaiteeseen kiinnitetään yläkaiteen lisäksi kolme poikkilautaa. (Puuinfo 2015.)

6.2.6 Nuotiopaikka

Nuotiopaikkaan asennetaan kaivonrengas tulisijaksi. Istuinpenkit rakennetaan itse terassista ylijäävistä laudoista. Nuotion pohjaksi renkaan sisään laitetaan sepeliä. Kooltaan 1000x500mm kaivonrengas tilataan Lujabetonilta (Lujabetoni 2015).

6.2.7 Valaistus

Valaistus muuttuu puistovalaisimien osalta. Kaikki valaisimet vaihdetaan uusiin, millä luodaan yhtenäisempää ilmettä. Uudet valaisimet ovat antrasiitinharmaat Tori – puistovalaisimet. Ne ja niihin sopivat 3,5 metriset mustat pylväät tilataan Talon yhtiöt Oy:n nettirautakaupasta. (Taloon yhtiöt Oy 2015a; Taloon yhtiöt Oy 2015b; Kuva 22.)

Kuva 22. Tori – valaisin sekä valaisinpylväs (Taloon yhtiöt Oy 2015a; Taloon yhtiöt Oy 2015b).

7 YHTEENVETO

Tämän opinnäytetyön tarkoituksena oli tehdä Tuusulan pappilaan pihasuunnitelma ja suunnitelmalle kustannusarvio. Teoriaosuudessa käsittelin kirkon nuorisotyötä ja sen historiaa. Tutustuin myös pappiloiden ja puutarhojen kehitykseen sekä perinteisiin kasvilajeihin. Puutarhataiteen historian vaiheet ja kehitys oli myös teorian osana.

Teoriaan tutustuminen oli erittäin mielenkiintoista. Opin paljon uusia asioita historiasta. Mielenkiintoisinta oli tutustua pappilapuutarhojen perinteisiin kasveihin ja siihen, kuinka pappilat ovat vaikuttaneet maatalouden kehitykseen. Puutarhataiteeseen tutustuminen oli myös kiehtovaa. Uusia asioita minulle oli muun muassa milloin ensimmäiset suomalaiset ammattipuutarhurit tulivat sekä milloin ensimmäinen suunnittelutoimisto perustettiin.

Ongelmallisinta oli alkuun pääsy. Oli hankalaa päättää teoriaosuuden sisällöstä ja kuinka sen liittäisin suunnitelmaan. Motivaation löytäminen oli vaikeaa, koska lähtökohtia ja toiveita työlle ei ollut. Toisaalta aihe oli todella mielenkiintoinen, mikä auttoi tekemisessä. Suunnittelu oli myös hankalaa, koska ei ollut tietoa siitä, minkälainen piha olisi seurakunnalle toteuttamiskelpoinen.

Lopputuotoksena syntyi pihasuunnitelma, jonka uudet elementit esittelin myös opinnäytetyössä. Haasteena oli suunnitella pihaa ilman budjettia, mutta ajatuksena oli tehdä pihasta mahdollisimman halpa. Vaikeuksia tuotti pihan piirtäminen, sillä apuna minulla oli vain asemapiirros vuodelta 2004. Inventoin pihapiirissä olevan kasvillisuuden, mutta tontin luonnontilassa olevat reuna-alueet jäivät inventoimatta, koska en nähnyt sitä tarpeelliseksi. Se olisikin ollut todella hankalaa runsaan kasvillisuuden sekä pinnanmuotojen takia.

Olen iloinen juuri tästä toimeksiannosta ja tyytyväinen työn lopputulokseen. Uskon, että tämän opinnäytetyön tekemisestä on minulle hyötyä tulevaisuudessa. Olen oppinut todella paljon uutta tätä tehdessä niin teoriasta kuin käytännöstäkin.

LÄHTEET

Painetut lähteet:

Avotie, K. 2010. Vihreyttämisen monet mahdollisuudet. Pälkäne: Saarioisten taimistot Oy & Harviala Oy

Hoikkala, T. & Sell, A. 2007. Nuorisotyötä on tehtävä. Menetelmien perustat, rajat ja mahdollisuudet. Helsinki: Nuorisotutkimusverkosto

Häyrynen, M., Eskola, T., Frondelius, S & Leskinen, P. 2001. Hortus fennicus. Suomen puutarhataide. Helsinki: Viherympäristöliitto ry, Puutarhataiteen seura ry

Knapas, M., Heikkilä, M. & Åvist, T. 2009. Suomalaiset pappilat. Kulttuuri-, talous- ja rakennushistoriaa. Helsinki: SKS

Koskimies, T. & Knuuttila, M. 2007. Pappilan puutarhassa. Kasveja ja kulttuurihistoriaa. Hämeenlinna: Kustannus Oy Arkki

Månsson, L. & Johanson, B.K. 2000. Perennat. Kotipuutarhurin kauneimmat monivuotiset koristekasvit. Helsinki: Otava

Paananen, T & Tuominen, H. 2005. Nuorisotyön käsikirja. Helsinki: Kirjapaja

Rikkinen, J. 2011. Suomalaiset perinnekasvit. Keuruu: Otava

Rikkinen, J. 2012. Värien puutarha. Keuruu: Otava

Ruoff, E. 2001. Vanhoja suomalaisia puutarhoja. Helsinki: Otava

Salo, U. & Salo, P. 2007. Pihan perinnekasvit. Helsinki & Jyväskylä: Minerva

Suolahti, G. 1912. Suomen pappilat 1700-luvulla. Porvoo: Werner Söderstrom Osakeyhtiö

Tjernshaugen, D. 2011. Kotipihan perennat. Helsinki: Otava

Regårdh, E. & Saario, M. 2014. Suomalainen piha ja puutarha. Helsinki: Gummerus

Sähköiset lähteet:

Jysk. 2015. Pöytä Brekstad Ø120cm+4 tuolia Gudhjem [viitattu 14.4.2015]. Saatavissa: http://jysk.fi/puutarha/puutarhakalustesetit/ruokailuryhmat/artwood-metal-punos/poyta-brekstad-o120cm-4-tuolia-0.

Kekkilä. 2015. Kasvikirjasto. Tarhaukonhattu Aconitum x cammarum [Viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.kekkila.fi/kasvikirjasto/aconitum-x-cammarum?t=additional.

Lujabetoni. 2015. Kaivonrenkaat [viitattu 14.4.2015]. Saatavissa: http://www.lujabetoni.fi/kaivonrenkaat.

Luontoportti. 2015. Keltanarsissi [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.luontoportti.com/suomi/fi/kukkakasvit/keltanarsissi.

Maata näkyvissä. 2014. Festariuutiset [viitattu 16.11.2014] Saatavissa: http://www.maatanakyvissa.fi/festariuutiset/.

Paratiisin taimitarha. 2015. Aquilegia vulgaris ’winky red & white’ lehtoakileija [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.paratiisintaimitarha.fi/product/3207/aquilegia-vulgaris-winky-red--white-lehtoakileija.

Paratiisin taimitarha. 2015. Iris sibirica ’silver edge’ [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.paratiisintaimitarha.fi/product/2425/iris-sibirica-silver-edge-siperiankurjenmiekka.

Paratiisin taimitarha. 2015.Meconopsis cambrica keltavaleunikko [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.paratiisintaimitarha.fi/product/2444/meconopsis-cambrica-keltavaleunikko.

Paratiisin taimitarha. 2015. Prunus pensylvanica pilvikirsikka [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.paratiisintaimitarha.fi/product/362/prunus-pensylvanicapilvikirsikka.

Paratiisin taimitarha. 2015. Valkeakuulas omenapuu. [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.paratiisintaimitarha.fi/product/488/valkeakuulas-omenapuu.

Preeco Trading Oy. 2015. Puutarhapenkki [viitattu 6.4.2015]. Saatavissa: http://preeco.fi/piha-ja-puutarha/1026-puutarhapenkki.html.

Puuinfo. 2015. Terassi. Tee itse puusta [viitattu 14.4.2015]. Saatavissa: www.puuinfo.fi/sites/default/files/terassi_web.pdf.

Suomalainen taimi. 2013. Norjanangervo [viitattu 9.4.2015]. Saatavissa: http://suomalainentaimi.fi/norjanangervo.

Suomalainen taimi. 2013. Syyshortensia ’Grandiflora’ [viitattu 9.4.2015]. Saatavissa: http://suomalainentaimi.fi/syyshortensia-grandiflora.

Suomisanakirja. 2015. Sivistyssanakirja [viitattu 13.4.2015]. Saatavissa: http://www.suomisanakirja.fi/puutarha.

Taloon yhtiöt Oy. 2015. Puistovalaisin Tori [viitattu 14.4.2015]. Saatavissa: http://www.taloon.com/puistovalaisin-tori-to50056aha-hse-hie-ce70-50we27/S-4560093/dp?nosto=nosto_tuotelistaus_ryhman_suosituimmat&openGroup=6165.

Taloon yhtiöt Oy. 2015. Valaisinpylväs [viitattu 14.4.2015]. Saatavissa: http://www.taloon.com/valaisinpylvas-vp350060-m2-3.5m-60mm-musta/S-4603103/dp?openGroup=4672.

Tuusula. 2015. Tuusula syntyi vuonna 1643 [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.virtuaalituusula.fi/kohde.tmpl?sivu_id=100;id=63;p=9;k=63.

Tuusula. 2015. Tuusulan historiaa lyhyesti. [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.virtuaalituusula.fi/polku.tmpl?sivu_id=100;id=9;p=9.

Tuusula. 2015. Vanhankylän isäntä Nils Stålhana [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: http://www.virtuaalituusula.fi/kohde.tmpl?sivu_id=100;id=73;p=9;k=73.

Tuusulanjärven matkaily ry. 2015. Kulttuuri ja museot [viitattu 15.4.2015]. Saatavissa: http://www.tuusulanrantatie.fi/kulttuuri_ja_museot/.

Tuusulan seurakunta. 2015. Kirkon historia [viitattu 6.4.2015]. Saatavissa: https://www.tuusulanseurakunta.fi/136-kirkon-historia. Alanko, P., Koivunen, T.,

Tuusulan seurakunta. 2015. Pappilat [viitattu 6.4.2015]. Saatavissa: https://www.tuusulanseurakunta.fi/135-pappilat.

Tuusulan seurakunta. 2015. Toimintakalenteri [viitattu 6.4.2015]. Saatavissa: https://www.tuusulanseurakunta.fi/toiminta.

Tuusulan seurakunta. 2015. Toimintakertomus [viitattu 6.4.2015]. Saatavissa: https://www.tuusulanseurakunta.fi/875-toimintakertomus-2013

Viherpeukalot. 2015. Valkonarsissi Actaea [viitattu 10.4.2015]. Saatavissa: https://www.viherpeukalot.fi/?s=11&tuote=70303.

Haastattelut:

Blom, M. 2015. Ylipuutarhuri. Tuusulan seurakunta. Haastattelu

Seurakuntanuoret. 2015. Tuusulan seurakunta. Haastattelu

LIITTEET

LIITE 1 Kysely nuorille

LIITE 2 Suunnitelma

LIITE 3 Kustannusarvio

Kysely nuorille

Tuusulan pappilan piha nuorisokäyttöön
Opinnäytetyö Miia Pulkkinen

Raksita sopiva vaihtoehto

1. Sukupuoli
   - o Poika
   - o Tyttö

2. Ikä
   - o alle 15
   - o 15
   - o 16
   - o 17
   - o yli18

3. a)

Näitä asioita haluaisin tehdä pappilan piha-alueella

	Täysin samaa mieltä	Osittain samaa mieltä	Osittain eri mieltä	Täysin eri mieltä
Leikkiä ja pelata				
Urheilla				
Oleskella ja istuskella				
Osallistua tai järjestää tapahtumia				
Tutkia luontoa ja kasveja				
Grillata ja ruokailla				
Tavata tuttuja				
Pitää esityksiä				

b) Tarkennusta kohtaan 3.(Millaisia pelejä, leikkejä, urheilua, tapahtumia yms.)

_____
_____
_____

4. a) Pihalla ehdottomasti oltava (numeroi kolme mieleisintä, 1 tärkein, 2 toiseksi tärkein, 3 kolmanneksi tärkein)
   [ ] Tilaa liikunnalle ja leikeille
   [ ] Grillikatos
   [ ] Grillipaikka
   [ ] Istumapaikkoja
   [ ] Urheiluvälineitä
   [ ] Terassialue
   [ ] Kasvillisuutta
   [ ] Esiintymislava

   b)
   Omia ehdotuksia

   _____
   _____
   _____

5. Laita tärkeysjärjestykseen (1 tärkein, 2 melko tärkeä, 3 vähiten tärkein)

   [ ] Kulttuuri ja historia (pappilan pihan puistomaisuus ja vanhan säilyttäminen)
   [ ] Toiminnot (erilaiset toiminnot nuorille)
   [ ] Viihtyvyys (pihan kauneus ja mukavuus)

6. Olen valmis osallistumaan suunnitelman toteuttamiseen talkoovoimin (ei ole sitova ilmoittautuminen)
   - o Kyllä
   - o Ei

7. Vapaa sana

   _____
   _____
   _____
   _____
   _____
   _____
   _____
   _____
   _____

Kiitos vastauksista! ☺

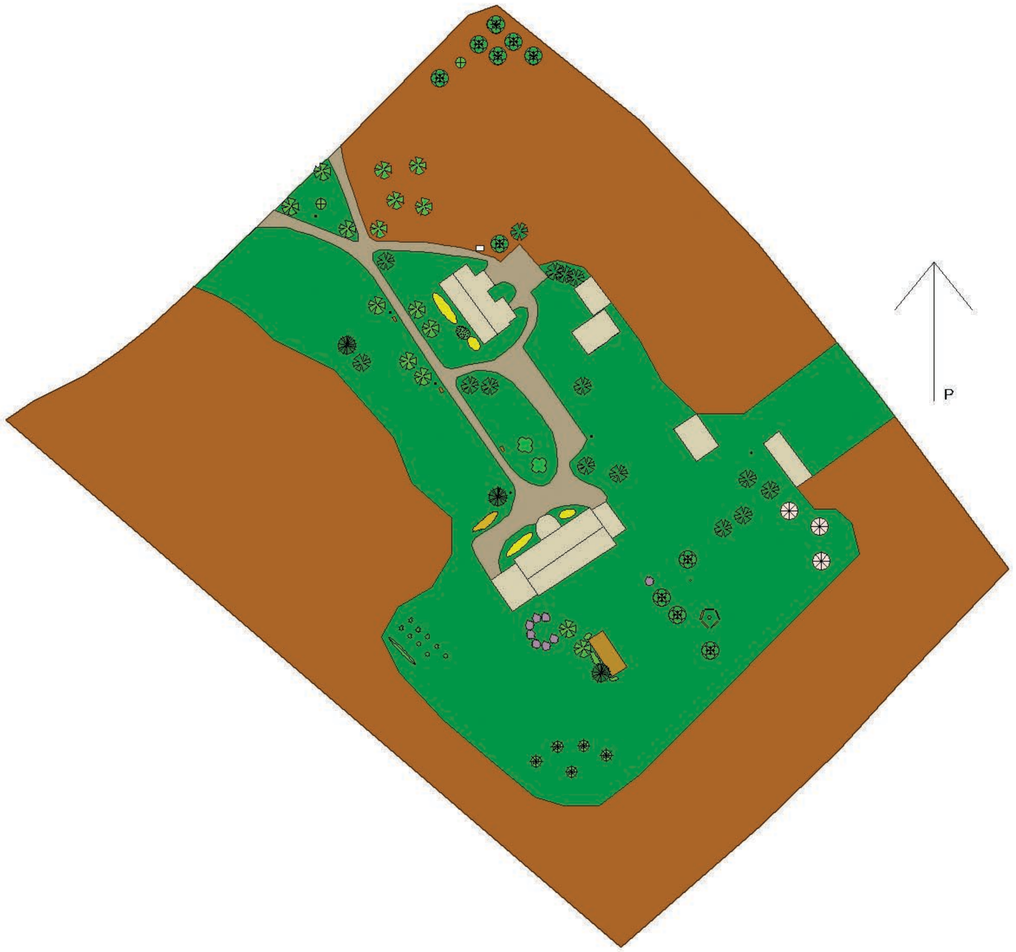

Koivu	Betula pendula
Kuusi	Picea abies
Lehmus	Tilia x vulgaris
Mänty	Pinus sylvestris
Marjapensaat	Ribes
Omenapuu	Malus domestica 'Valkea kuulas'
Perenna	
Pihlaja	Sorbus aucuparia
Pilvikirsikka	Prunus pensylvanica
Raparperi	Rheum rhabarbarum
Syreeni	Syringa vulgaris
Vaahtera	Acer platanoides
Juhannusruusu	Rosa pimpinellifolia
Syyshortensia	Hydrangea paniculata 'Grandiflora'
Norjanangervo	Spirea 'Grefsheim'
Katulamppu	
Terassi	
Puutarhapenkki	
Nuotiopenkki	
Nuotiopaikka	
Rakennus	
Nurmikko	
Luonnontilaksi jäävä alue	

Uusi kasvillisuus

Nimi	Tieteellinen nimi	kpl	istutusväli	taimikoko
Valkea kuulas	Malus domestica 'Valkea kuulas'	5	4 m	150-200 cm
Pilvikirsikka	Prunus pensylvanica	3	4-5 m	150-200 cm
Raparperi	Rheum rhabarbarum	9	100 cm	astia
Syreeni	Syringa vulgaris	6	100 cm	150-200 cm
Tarhaukonhattu	Aconitum x cammarum	30	40 cm	astia
Lehtoakileija	Aquilegia vulgaris 'winky red & white'	150	25 cm	
Keltavaleunikko	Meconopsis cambrica	200	5-10 cm	
Siperiankurjenmiekka	Iris sibirica 'silver edge'	125	35 cm	
Keltanarsissi	Narcissus pseudonarcissus	500	5-10 cm	
Valkonarsissi	Narcissus poeticus	500	5-10 cm	
Norjanangervo	Spirea 'Grefsheim'	12	70-80 cm	astia
Syyshortensia	Hydrangea paniculata 'Grandiflora'	7	90 cm	astia

KOHDE	SISÄLTÖ	PIIR.No
Tuusulan pappila Kirkkotie 45 04310 Tuusula	Pihasuunnitelma 1:500	1
Miia Pulkkinen miia.pulkkinen@student.lamk.fi	15.4.2015 Lahti	SUUNN.ALA VIH

Kustannusarvio

Kirkkotie 45
Tuusula

Miia Pulkkinen

Tuote	Määrä	Yksikkö	Materiaali-kustannus	Toimituskulut	Kustannus yht.
Terassi ja nuotiopaikka					
Terassilauta	157	m	2,75 €	0,00 €	431,75 €
Katekangas	1	kpl	20,00 €	0,00 €	20,00 €
Sepeli	1	m3	159,85 €	0,00 €	159,85 €
Kaivonrengas	1	kpl	78,36 €	10,00 €	88,36 €
Pihalaatat	6	kpl	5,51 €	0,00 €	33,06 €
Pilariharkot	12	kpl	1,75 €	0,00 €	21,00 €
Kulmaraudat	4	kpl	5,95 €	0,00 €	23,80 €
Ruuvit	7	laatikko	10,95 €	0,00 €	76,65 €
Harjateräs	2	kpl	3,95 €	0,00 €	7,90 €
Betoni	2	säkki	3,79 €	0,00 €	7,58 €
Yhteensä					869,95 €
Kasvillisuus					
Puut					
Omenapuu	5	kpl	29,95 €	4,00 €	153,75 €
Pilvikirsikka	3	kpl	44,50 €	4,00 €	137,50 €
Syreeni	6	kpl	48,50 €	4,00 €	295,00 €
Pensaat					
Norjanangervo	12	kpl	7,90 €	4,00 €	98,80 €
Syyshortensia	7	kpl	11,50 €	4,00 €	84,50 €
Perennat					
Keltanarsissi	500	kpl	0,12 €	2,50 €	62,50 €
Keltavaleunikko	200	kpl	4,00 €	2,50 €	6,50 €
Lehtoakileija	150	kpl	4,00 €	2,50 €	6,50 €
Raparperi	9	kpl	9,50 €	2,50 €	88,00 €
Siperiankurjemiekka	125	kpl	3,80 €	2,50 €	477,50 €
Tarhaukonahttu	30	kpl	5,40 €	2,50 €	164,50 €
Valkonarsissi	500	kpl	0,12 €	2,50 €	62,50 €
Yhteensä					1 637,55 €
Muut					
Puutarhapenkki	3	kpl	69,95 €	0,00 €	209,85 €
Puutarhakalusteryhmä	1	kpl	449,00 €	59,99 €	508,99 €
Yhteensä					718,84 €
Kustannukset yhteensä					3 226,34 €